

een Ting, som vilde kunne afholde mig derfra, og det var, hvis det høje Ministerium, som Landsthinget hidtil har fulgt i denne Sag paa dens forskjellige Udviklingstrin, bestemte skulde fraraade at følge Mindretallets Forslag. Jeg vilde da for mit Bedkommende tage i Betænkning at gjøre det, jeg vilde da, hvor liden Betydning det endogaa har, hvorledes jeg afgiver min Stemme, tage i Betænkning at afgive den i Strid med, hvad Ministeriet anser for at være den rette Politik i denne Sag. Det vilde jeg anse for at være urigtigt, idet jeg især i det Hele og i det Store stemmer med alle dem, som meget nødtigt, jeg vil ikke sige ville se det nærværende Ministerium forlade sin Post, men som overhoved tro, at det er til vort Fædrelands Gavn at sætte dette Ministerium. Jeg siger, at af den Grund vilde jeg idetmindste, hvis det høje Ministerium skulde fraraade dette Forslag fra Mindretallets Side — i ethvert Fald afholde mig fra at stemme. Skulde det derimod give sine Venner fuldstændig Frihed til at stemme i denne Sag saaledes, som de maatte anse det for rigtigt, skulde det, fra Ministeriets Standpunkt betragtet, jeg vil ikke sige være en ligegyldig Sag, men dog stille sig saaledes, at Ministeriet paa ingen Maade vilde lægge noget Lod i Vægtstaaen i saa Henseende, tror jeg, efter hvad jeg har anført, ikke efter min Overbevisning at kunne stemme anderledes end for Mindretallets Forslag. Under alle Omstændigheder vil jeg ikke fortryde, at jeg aabent har udtalt en Anstuelse, som jeg tror deles af Adskillige her i Salen. Jeg tror i Virkeligheden ikke, det kan være til nogen Skade, at man aabent og ærlig udtaler sin Anstuelse i denne Sag, jeg tror ikke, at det paa nogen Maade kan nytte at holde den skjult.

Drenbohl: Efter den Maade, hvorpaa det ærede Medlem for 7de Kreds (Hauerslev) som Ordfører for Mindretallet fremdrog nogle Udtalelser af mig under nærværende Sags Behandling i forrige Samling, har jeg ikke godt kunnet undlade at begjære Ordet, ihvorvel jeg skal vide at holde mig efterrettelig den Formaning, der kom fra den ærede Formand om ikke at komme for meget ind paa disse Spørgsmaal; men de Udtalelser, som det ærede Medlem fremdrog, og som jeg bestandig fulst ud vedfjender mig, maa jeg dog opholde mig et Øieblik ved, ikke paa Grund af deres eget Indhold, men fordi der gennem dem aabenbarer sig netop det fuldstændig forskellige Standpunkt, hvorpaa det ærede Medlem og de, der se Sagen fra hans Synspunkt, hvortil jeg ogsaa kan regne det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Sohansen), og jeg staa, naar vi se paa den foreliggende Sag. Det ærede Medlem fremdrog navnlig den Uttring af mig, at jeg isfor i mit Foredrag ved denne Sags Behandling havde sagt, at Landsthingets Magt vilde være brudt lige overfor Be-

handlingen af Lønningslovene, saafremt Landsthinget nu vilde acceptere Føllesubvalgets Tilbud om kun at give Lønningsstillæg eller Dyrtidsstillæg til Embedsmænd, som have ikke over 2500 Kr. Det er fuldstændig rigtigt, det har jeg sagt, og jeg tror ogsaa, at det er den Betragtning, som hovedsagelig maa lede Landsthinget til nu ikke at gaa den Vej, som det ærede Mindretal og det ærede 2det kongevalgte Medlem (Åsling) anbefaler. Det kan ganske vist siges, som det ærede kongevalgte Medlem sagde, at fordi ikke Alle kunne faae, kan man godt give Nogle; men man kan rigtignok ogsaa udtrykke denne Sætning paa en anden Maade og sige: Er man berettiget til at gjøre Ret mod Nogle, naar man dermed erkjender og ser, at man gjør Uret mod Andre. (Hør!) Det er en anden Maade at se Sagen paa, og det er jeg meget i Tvivl om fra mit Standpunkt. Jeg yttrede isfor og gjentager det, at naar Landsthinget gaar ind paa den Udtalelse af Føllesubvalget, at Embedsmænd med over 2500 Kr. ikke trænge, saa acceptere vi derved med Hensyn til Behandlingen af alle fremtidige Lønningslove den Sætning, at en Mand, der har 2,500 Kr., er nogenlunde frit stillet, og det er efter min Mening ingenlunde rigtigt. Ganske vist, vi maa gaa ud fra: Hvad er det for en Mand? men det er jo netop Pointen, at det bør være Lovgivningsmagtens Opgave at bevare Embedsstanden, at bevare en hæderlig, dygtig, dannet og ubestikkelig Embedsstand. Det er meget vel, som det engang er bleven sagt, at saalænge der er Efterspørgsel, kan man rette Tilbudet derefter, men Spørgsmaalet er, hvad for Varer man faaer efter disse Tilbud. Det kan saare lidt nytte, at vi faae Folk, der kunne leve af 2,500 Kr. om Aaret med Familie, naar det saa er Folk, der ikke due Noget, naar det er Folk, der ere hentede fra en Sfære, hvorfra Embedsstanden med Hensyn til sin Uddannelse ikke skal hentes. Det er Opgaven at bevare Embedsstanden, og det er det, som jeg sagde, ligger bagved det Forslag, vi behandle her. Dette er Forspillet til Revisionen af Lønningsloven, og give vi tabt her paa dette Punkt, er Grunden borte under Landsthingets Fødder. Det er min Opsættelse, og jeg kan paa ingen Maade gaa ud fra den Erkjendelse, som kom fra det 2det kongevalgte Medlem (Åsling), at det jo dog ikke kan skade at give Nogle, naar Andre alligevel ikke kunne faae Noget. Jeg tror, det er en fuldstændig stæv Opsættelse af den Stilling, Landsthinget er pligtigt til at indtage i dette her foreliggende Spørgsmaal. Jeg glædede mig saa ganske overordentlig over det første Udsnit af det ærede 2det kongevalgte Medlems Udtalelse; thi det gif saa fuldstændig i Retning af min hele Betragtning; men jeg tør nok sige, at Konklusionen slet ikke stod i Harmoni dermed eller var et logisk Udbrag af Begyndelsen af det ærede kongevalgte Medlems Foredrag. Det ærede Medlem sagde,